

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

СВЯТО ПОДЯКИ ЗІБРАЛО В ЦЕНТРІ КИЄВА СОТНІ ТИСЯЧ ХРИСТІЯН

До 500-річчя Реформації євангельські протестантські Церкви організували на Хрещатику в центрі Києва масштабне святкування Дня подяки.

Святкування відбулося у неділю, 17 вересня, за ініціативи Ради Євангельських Протестантських Церков України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Свято подяки розпочалося вранці, о 10-й годині, зі спільного богослужіння у супроводі естрадно-симфонічного оркестру та за участі віруючих різних церков протестантського напрямку. З молитвою та словами настанови зі Священного Писання до присутніх звернулися глави євангельських Церков, зокрема Михайло Паночко, Валерій Антонюк, Станіслав Носов, Василь Райчинець.

З вітальним словом до учасників

свята з київської сцени зверталися також секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, депутат парламенту Великобританії Марк Прітчард, віце-президент Парламентської Асамблеї Ради Європи Валерію Гілецькі, президент Християнського центру державного управління ім. Кеннеді при конгресі США Джордж Роллер та інші поважні особи.

(Закінчення на 4-й стор.)



Всеукраїнський благодійний автопробіг до 500-річчя Реформації

Всеукраїнський благодійний автопробіг до 500-річчя Реформації стартував 3 вересня з наміром за 14 днів охопити 100 населених пунктів у 24 областях країни, задіяти 100 осіб і проїхати 5000 кілометрів.

Перші колони автомобілів стартували 3 вересня з найбільш віддалених українських міст – Авдіївки, Маріуполя, Бердянська, Ізмаїла, Ченгара, Северодонецька, Чернівців, Ужгорода. До них приєднувалися автомобілі з інших міст і сіл, які разом рухалися за узгодженим маршрутом автопробігу упродовж двох тижнів.

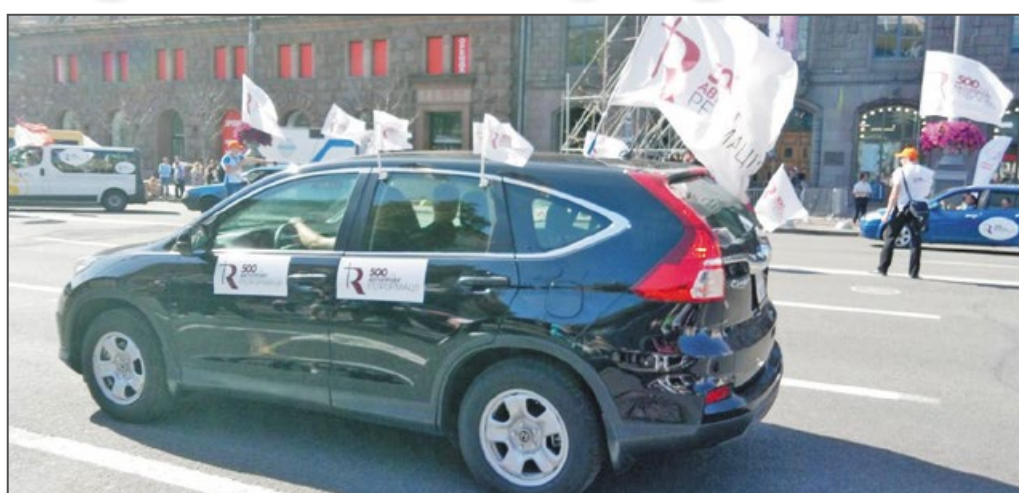
Усі автомобілі одночасно фінішували

17 вересня на Хрещатику, де з 10-ї до 21-ї години відбувалося Свято подяки Богові з участю зірок естради, громадських діячів, політиків, а найголовніше – всесвітньо відомого євангельського проповідника Ніка Вуйчича, який спеціально прилетів зі США з ексклюзивним виступом.

Ціль автопробігу – проголосити єдність і територіальну цілісність України і запрошувати українців приєднатися до Свята подяки на Хрещатику.

Під час зупинок проходили квести, спортивні змагання, майстер-класи, зустрічі зі студентами, а також прес-конференції та брифінги. У Донецькій і Луганській областях звучала молитва за мир, а в Херсонській – за кримських татар.

НХС.



100 найкращих творів сучасного мистецтва побачать на виставці «Велична Біблія» в шести містах України

Театральний християнський фестиваль tX-fest представить у Харкові виставковий художній проект «Велична Біблія», присвячений 500-річчю Реформації.

Виставка складається зі 100 найкращих творів сучасного мистецтва (живопису, графіки) з усієї України, присвячених біблійній тематиці. Проект заплановано провести в Києві, Харкові, Дніпрі, Одесі, Львові та Черкасах. У проєкті беруть участь роботи, відібрані

з усієї України на конкурсній основі. Твори відкривають для глядача євангельський біблійний сюжет, ілюструють красу і одкровення Слова Божого, відкривають у сучасній інтерпретації та сучасними методами глибину і філософію Святого Письма.

Відкриття супроводжується музичною, поетичною частиною. На захід будуть запрошені міська адміністрація, відділ культури і освіти, представники всіх християнських церков. У супровід проєкту заплановані зустрічі, що розкривають тему виставки і сутність Реформації.

Можливі майстер-класи за участі митців. Щодня о 17 годині в галереї проходитиме концертна програма за участі християнських виконавців.

Серед учасників проєкту – члени Союзу художників України Наталія Герасименко і Сергій Герасименко, заслужений художник України Тетяна Павлик, Вадим Кучер-Куцан, Світлана Михайлова, Олег Бойко, Тарас Гончаренко, Іван Михайлов, Любомир Мартинюк, Сергій Марус, Оксана Левчишина, Петр Бемза, Борис Єгозарян, Матвій Вайзбер, Валерій Франчук та інші.

Організувала художній проєкт Асоціація художників-християн (АХХ) – неприбуткова громадська організація, яка об'єднує творчих людей християнського віросповідання для служіння своїми талантами. Мета АХХ – популяризація загальнолюдських і християнських цінностей через творчість сучасних митців образотворчого мистецтва. Організація існує з 2009 року та щорічно проводить виставкові й загально-просвітницькі проєкти в Києві та інших містах України.

«Релігія в Україні».

Якщо ти кажеш, що Бог є, покажи це своїм життям.



ПАРЛАМЕНТ РОЗГЛЯНЕ ДЮЖИНУ РЕЛІГІЙНИХ ЗАКОНОПРОЕКТІВ

Проект порядку денного нової сесії Верховної Ради містить 12 законопроектів з релігійної проблематики, а також низку ініціатив, що стосуються суспільної моралі.

Протягом сьомої сесії парламент планує вирішити проблемні питання перереєстрації релігійних організацій як юридичних осіб:

Законопроект № 6642 про внесення змін до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» (щодо оформлення документів релігійних організацій) – передбачає скасування обов'язку нотаріального посвідчення статутів і протоколів загальних зборів як зайвої проміжної ланки процесу реєстрації релігійних організацій;

Законопроект № 6696 про внесення змін до Податкового кодексу України щодо неприбуткового статусу релігійних організацій та включення їх до Реєстру неприбуткових установ та організацій – пропонує повністю скасувати перереєстрацію релігійних організацій шляхом визначення їх неприбуткового статусу безпосередньо у Податковому кодексі.

У порядку денному парламенту залишаються резонансні законопроекти, що стосуються свободи віросповідання та внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації»:

Законопроект № 4128 щодо зміни релігійними громадами підлеглості пропонує змінити порядок визначення членства в релігійній організації та прийняття рішень загальними зборами громади про зміну конфесійної юрисдикції;

Проект Закону № 4511 про особливий статус релігійних організацій, керівні центри яких знаходяться в державі, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором, – передбачає низку обмежень для відповідних релігійних організацій;

Законопроект № 5309 щодо назви релігійних організацій



(об'єднань), які входять до структури (є частиною) релігійної організації (об'єднання), керівний центр (управління) якої знаходиться за межами України в державі, яка законом визнана такою, що здійснила військову агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України, – пропонує зобов'язати такі організації розширити свою назву з метою виявлення своєї належності до такої іноземної релігійної організації.

Крім цього, законопроект № 1012 про внесення змін до деяких законів України щодо мораторію на приватизацію культових будівель та майна передбачає поправки, спрямовані на захист майнових прав релігійних організацій, культові будівлі і споруди яких раніше були експропрійовані державою і підлягають поверненню у власність відповідно до зобов'язань України перед Радою Європи.

На розгляді Верховної Ради залишаються й ініціативи з питань мобілізації, капеланської та альтернативної служби:

Законопроект № 6643 щодо соціального захисту військових капеланів під час проведення антитерористичної операції пропонує надати військовим капеланам такі ж соціальні гарантії, як і військовослужбовцям;

Законопроект № 6646 щодо нової редакції Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» передбачає запровадження механізму направлення віруючих на альтернативну службу під час мобілізації.

Парламент також розгляне низку інших пропозицій, що стосуються свободи віросповідання:

Законопроект № 6747 щодо права лікаря на відмову від абортів через міркування совісті;

Законопроект № 5496 про внесення змін до Кодексу законів про працю України щодо святкових і неробочих днів, який пропонує святкувати Різдво Христове не лише 7 січня, але і 25 грудня, як це роблять християни в більшості країн світу;

Законопроект № 6722 про внесення змін до регламенту Верховної Ради України (щодо читання молитви «Отче наш» відразу після відкриття пленарних засідань).

Окрім цього, у порядку денному Верховної Ради – законопроекти, які викликали протести релігійної спільноти та просімейних організацій через наявність у цих ініціативах понять «гендер», «гендерна ідентичність», «сексуальна орієнтація»:

Проект Закону № 5294 про запобігання та протидію домашньому насильству (друге читання);

Проект Закону № 1658 – проект Трудового кодексу України (друге читання).

Окрім цього, з тих же причин відкритим залишається питання щодо доцільності ратифікації Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (законопроект № 0119).

Варто нагадати, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій запропонувала парламенту замість ратифікації Стамбульської конвенції прийняти відповідні спеціальні закони, але без згаданих суперечливих термінологічних понять.

ІРС.

Про релігійну свободу



Державний департамент США традиційно публікує звіт про релігійну свободу. Америка на законодавчому рівні закріпила за собою обов'язок захищати свободу віросповідання у світі.

У 1998 році США прийняли Акт про міжнародну релігійну свободу, яким зобов'язалися пильнувати за ситуацією по всьому світі. Американські посольства збирають інформацію по країнах, консультуються з місцевими експертами, державними діячами, вивчають соціологічні дослідження, а потім передають звіт до Вашингтону. Інформація зводиться до купи, і зовнішньополітичне відомство видає офіційний звіт з рекомендаціями для найбільших порушників релігійної свободи.

Україні, як і будь-якій країні світу, у доповіді присвячено окремий розділ. Зокрема надається загальна інформація про законодавство в релігійній сфері, конституційне відділення Церкви від держави, гарантії свободи віросповідання тощо. Окремо зазначається впровадження військового капеланства та душпастирської опіки для засуджених. У репорті також згадується і минулорічне рішення Конституційного Суду. Відтак офіційною постановою ухвалено, що віруючі не зобов'язані отримувати дозволу на проведення релігійних акцій, а лише повинні попередити місцеву владу про такі заходи.

Американці також згадують законодавчі зміни у сфері релігії, які відбулися за часів постреволюційної влади. Визнання дипломів релігійних навчальних закладів, визнання наукового статусу богослов'я та надання релігійним організаціям права засновувати власні навчальні заклади – усе це відображено у звіті.

Аналізуючи релігійну ситуацію в Україні у 2016 році, американські експерти посилаються на дослідження Центру Разумкова та державну статистику релігійних організацій відповідного періоду. Цікаво, що Держдеп оцінює кількість населення України у 44,2 млн. громадян. Точна кількість населення країни достеменно не відома, адже останній перепис був у далекому 2001 році.

Документ також містить деякі окремі кейси релігійних справ. Згадується зняття недоторканності з народного депутата В. Новинського у справі про незаконне

позбавлення волі особистого секретаря колишнього голови УПЦ. Автори документа не обійшли увагою і минулорічне звернення депутатів до вселенського патріарха, візити Президента, Прем'єра та спікера до Фанари, а також негативну реакцію УПЦ (МП) на ці події.

У звіті згадується і законопроект № 4511. У документі немає ані негативної, ані позитивної характеристики, згадуються лише протести проти нього представників УПЦ (МП).

Аналітики також не обійшли стороною і участь Української Держави у святкуванні 500-ї річниці Реформації.

Серйозне занепокоєння викликають дії підтримуваних Росією сепаратистів в окупованих районах Донецької та Луганської областей. Американські дипломати вказують на факти насильства проти релігійних меншин, «антисектантську» політику бойовиків. Підтримувани Росією сепаратисти продовжують використовувати захоплені релігійні будівлі як військові об'єкти. Крім переслідувань релігійних лідерів УГКЦ, адвентистів сьомого дня та свідків Єгови, згадується і утримування в полоні український релігієзнавець Ігор Козловський.

У доповіді фіксуються випадки побутового насильства, вчиненого на релігійному ґрунті. Тут і православні протистояння, і дискримінація релігійних меншин, і прояви антисемітизму.

Особливу увагу американські дипломати приділяють релігійній ситуації в окупованому Росією Криму. Серед основних релігійних груп, які зазнають репресій, відзначають УГКЦ та УПЦ КП. В останньої захопили понад третину церков, а УГКЦ вимушена функціонувати під патронатом римо-католиків.

США не визнають проведені в Криму вибори до Держдуми РФ, а також закликають не дискримінувати та не залякувати російським законодавством релігійні спільноти.

У доповіді фіксуються факти незаконного утримання, викрадення та примусової психіатричної госпіталізації кримських татар. Також зазначається про юридичні перепони для функціонування деяких протестантських церков.

Російські медіа на півострові продовжують кампанію з дискредитації кримських татар, пов'язуючи їх з радикальним ісламом, а прихильників УГКЦ та УПЦ КП таврують «фашистами».

Підготував Дмитро ГОРЕВОЙ.

Мін'юст утворив Душпастирську раду з релігійної опіки в пенітенціарній системі

Комітет ВР врахував зауваження до проекту Трудового кодексу України

Душпастирська рада з питань релігійної опіки у пенітенціарній системі України тепер працюватиме при Міністерстві юстиції, повідомляє lrs.in.ua.

Відповідно до положення, Душпастирська рада є постійно діючим міжконфесійним дорадчим органом, що працюватиме на громадських засадах. Її членами можуть бути офіційні представники зареєстрованих релігійних центрів і управлінь.

Рада координуватиме душпастирську опіку засуджених та осіб, узятих під варту, що перебувають в органах, установах виконання покарань та слідчих ізоляторах Державної кримінально-виконавчої служби України та



персоналу цих органів та установ.

У своїй діяльності Душпастирська рада керується Законом Божим і Конституцією та законодавством України.

«Дуже важливим залишається створення умов для повсякденного служіння душпастирів різних конфесій в установах попереднього ув'язнення, де праця більш індивідуальна. Для цього потрібні відповідні кімнати в

кожному корпусі, де утримуються в'язні. Також для одночасного функціонування капеланів різних конфесій недостатньо персоналу, до функцій якого входить супровід конкретного капелана. Тому процес вироблення ясних підходів до таких викликів триває», – прокоментував цю подію голова Душпастирської ради протоієрей Костянтин ПАНТЕЛІЙ.

Пастору заборонили в'їзд у «ДНР»

24 серпня 2017 року пастор баптистської церкви Олександр Нагірняк повертався додому у Єнакієве Донецької області після тижневої поїздки до сина в Маріуполь. Служителя затримали на блокпосту «ДНР» і без пояснень оголосили: «Рішенням міністерства державної безпеки ДНР вам заборонено в'їзд у ДНР», – повідомляє «Релігія в Україні».

Спроби з'ясувати причину такого рішення залишилися без відповіді. Олександр Нагірняк змушений був повернутися до Маріуполя.

У Єнакієвому, де живе служитель, залишилася місцева церква, де він звершував служіння, а також його дружина, син і донька з трьома маленькими дітьми.

Олександр Павлович просить підтримати його в молитві у цій ситуації. Адже церква залишилася без служителя, а самому пастору необхідне розуміння того, як діяти в нових обставинах. При цьому пастор висловлює свою готовність продовжувати служіння на території України і за її межами.



Як розпізнати ворога

Заголовки новин періодично засвідчують, що поклоніння ідолам не відійшло в минуле. Люди по всьому світу поклоняються фальшивим богам, а деякі – навіть сатані. Але є тільки один правдивий Бог, і Він ніколи не ставився до ідолопоклонства легковажно.



Ісус називає сатану «душогубом» і «батьком неправди» (Ів. 8:44), який приходить, щоб «красти й убивати та нищити» (Ів. 10:10). Тільки Ісус – «дорога, і правда і життя» (Ів. 14:6).

Чому деякі люди хочуть поклонятися сатані? І наскільки серйозною проблемою є ідолопоклонство чи заняття окультичними речами?

Ворог реальний

Хто такий сатана? Це не вигадка для залякування, він реальний, і Біблія дуже ясно говорить, що це сильна і зла духовна істота, яка у всьому противиться Богові і Його милосердю.

Біблія не наводить детальну історію походження сатани, але вказує на те, що сатана спочатку був одним із Божих ангелів, створених для того, щоб виконувати Божу волю. Але він сповнився заздрістю і гордістю і вирішив очолити бунт проти Бога, щоб зайняти Боже місце як Правителя всього творіння. Біблія говорить: «Ти ж сказав був у серці своєму... уподібнюсь Всевишньому!» (Іс. М: 13-14).

Бунт сатани провалився, і він був вигнаний з небес. Тепер він і ті, хто пішов за ним, відділені від слави небес назавжди. Та все ж він як і раніше сильний і робить все, що йому під силу, щоб заблокувати Божий план для нашого життя.

Не обманюйтеся, сатана – ваш ворог, і він робитиме все, що тільки зможе, щоб втримати вас від Бога. Один із найбільших трюків диявола – переконати людей, що насправді він не існує. Однак він існує. Це реальна особа з реальним характером. Так само, як ми можемо думати, приймати рішення і діяти, він може думати, приймати рішення і діяти. Різниця полягає в тому, що все, що він робить, – зло, адже він – повна протилежність Богові.

Його ціль – відвернути вас від Бога. І не треба ставитися до цього легковажно, тому що він – дуже сильний і небезпечний ворог! Біблія говорить: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти... піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12).

Біблія називає диявола «змій-ем великим... що зводить усесвіт» (Об. 12:9). Ісус сказав, що він «душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім... бо він неправдомовець і

батько неправди» (Ів. 8:44). Коли ми заперечуємо його існування, ми стаємо сліпими і попадаємося на брехню ворога про Бога і про нас самих.

Однак найбільша правда про сатану полягає в тому, що він – переможений ворог! Своєю смертю і воскресінням Ісус Христос здолав сили гріха і смерті, зла і сатани. І кожен, хто навернувся до Бога через покайняння в гріхах і віру і присвятив Йому своє життя, переходить на бік Христа.

Ідоли в вашому житті

Ідол – це не обов'язково дерев'яний бовван, якому поклоняються язичники. Це будь-який об'єкт, якому поклоняються. Деякі люди поклоняються своїм грошам або становищу в суспільстві так само віддано, як у давнину поклонялися образам, виготовленим із золота, дерева чи каменю.

Проблема в тому, що більшість людей не думають, наприклад, про гроші як про ідола чи як про щось, чому вони поклоняються. І попри це вони їм поклоняються. Усе їхнє життя зосереджене на грошах, і вони служать їм так само вірно, як інші люди служать справжньому ідолу. Фактично, гроші стали їх господарем, і люди перетворилися на їхніх слуг. Інакше кажучи, гроші зайняли в їхньому житті місце Бога.

А Ісус попереджав: «Ніхто двом панам служити не може... Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24). Біблія дає нам два важливі застереження щодо ідолів (якої б форми вони не набували). По-перше, вона попереджає, що вони фальшиві. Тільки Бог може задовольнити наші моральні і духовні потреби. По-друге, вона застерігає, що ніщо не повинно займати місце Бога в нашому житті. «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею» (2 М. 20:4).

Чи є у вашому житті речі, яким ви дозволили зайняти Боже місце? Покайтеся і зробіть Христа центром свого життя.

Небезпека компромісу

Біблія говорить однозначно: якщо ми хочемо догоджати Богові, то повинні уникати всього, що має відношення до окультизму (навіть якщо це виглядає невинним). Причина в тому, що окультичні практики будь-якого роду можуть затягнути вас у взаємодію

з духовними силами, які протистоять Богу і перебувають на боці диявола.

Коли ефесяни, які займалися окультизмом, стали християнами, вони «позносили книги свої та й перед усіма попалили» (Дії 19:19). Вони знали, що не може бути компромісу між старим способом життя і Божою дорогою.

Не дозволяйте ворогові себе обманути, прийдіть до Христа, бо лише Він – «дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6).

Старомодний забобон?

Деякі люди вдаються до окультичних дій, тому що вірять, що сатана їм допоможе, наділить особливою силою. А деякі просто хочуть жити як заманеться і думають, що, поклоняючись сатані, стали вільними. Насправді це трагічна помилка, яка завжди коштує вічного життя. Тому що сатана ніколи не дотримується своїх обіцянок. Він обіцяє свободу і щастя, а приносить лише поневолення і скорботу. Він обіцяє силу і нове життя, а приносить лише слабкість і смерть. Бо він – неправдомовець!

Сумно, що багато людей йдуть слідом за сатаною, навіть не усвідомлюючи цього. Вони ігнорують Бога і ніколи не задумуються про вічність. Не дозволяйте цьому стати з вами. Вкладіть своє життя в руки Христа, зробіть Його центром і основою вашого життя. Ісус сказав: «Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!» (Мт. 4:10).

Віками люди намагалися уявити, як повинен виглядати сатана. Однак Біблія не говорить, як виглядає сатана, і на це є підстава: він не обмежений ніякою фізичною формою. Швидше за все, це потужна духовна сила, набагато сильніша, ніж будь-яка людина, тварина чи інше творіння. Він не такий могутній, як Бог, і певного часу його сила закінчиться.

Але не обмежуйте його образом особи з вилами, хвостом і в червоному костюмі. Біблія говорить, що у своїх спробах обманути нас він може навіть вдаватися себе посланцем від Бога: «...сам сатана прикидається ангелом світла!» (2 Кор. 11:14). Але якщо наше життя побудоване на Христі і Його Слові, ми не будемо обманутими.

Мета сатани – втримати нас від Христа, адже він знає, що тільки Христос може позбавити нас від пекла і привести на небеса. Адже «немає ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

Не думайте, що сатана – це старомодний забобон. Навіть побижний погляд на заголовки новин в газетах переконали, що ворог реальний. Бо як інакше пояснити всі ці жахливі речі, що відбуваються у світі?

Але він дуже винахідливо маскується. І багато людей служать дияволу, навіть усвідомлюючи цього. Можливо, вони навіть не вірять в нього. Але Бог не важливий для них, вони не дякують Йому за Його дари, і як наслідок – їхнє життя відповідає планам сатани замість планів Божих. Біблія говорить, що сатана «засліпив їхні очі і скаміянив їхнє серце» (Ів. 12:40).

Та Своєю смертю і воскресінням Ісус переміг владу сатани, і ось-ось настане той день, коли Його перемога буде повною. Тому не обманюйтеся, будуйте своє життя лише на Ісусі Христі.

IESHUA.ORG.

В СЕРЦІ ОТЦЯ Є МІСЦЕ І ДЛЯ ТЕБЕ

ПРИТЧА ПРО БЛУДНОГО СИНА СУЧАСНОЮ МОВОЮ

– Чуєш, ти живий?

Хтось кричав у саме вухо Бориса, одночасно смикаючи його за рукав сорочки. Відповісти не було сил, та й бажання не було. А можливо, й нема нікого, примарилося. Однак крик пролунав знову. Смикання стало різким, появився біль. Мимоволі Борис відповів стогоном.

– Ти живий?

Борис розплющив очі, крізь пелену побачив розпливчасті обриси обличчя. Ворухнув губами беззвучно: «Живий».

– Ти хто, як тут опинився?

Це запитання було надто складним, щоб відповісти.

– Поти дай, – знову ворухнув губами Борис.

Незнайомець підніс пляшку – і волога пролилася на лице і губи. Борис зробив кілька ковтків, і приємна волога потекла в горло, пробуджуючи тіло до життя. Очі відкрив уже влєпненіше.

– А ти хто? Як сюди потрапив?

– Я Дмитро. Дивлюся, ніби лаз до ями. Поглянув – наче хтось є. Прислухався – хтось хрипить. Ось я й поліз. Привіт!

– Привіт, братане, – відповів Борис і заплющив очі.

«Принесло тебе. Я вже приготувавсь попрощатися з життям. А що тепер?».

Він подивився на незнайомця. Той присів, оглядаючи Бориса, мовчав, очікуючи розповіді чи прохання про допомогу.

– Ну, й чого тобі треба? – запитав Борис.

Дмитро примостився поруч з Борисом. – Не гудеш? Бо я заразний. І туберкульоз, і СНІД, і короста в мене.

Борис хотів продовжити перелік страшних хвороб, але раптово закашлявся і замовк.

– Знаєш, Борисе, – Дмитро якось по-дружньому, ніби до старого знайомого звернувся до Бориса. – Я розумію тебе. Я проходив через це болото. І туберкульоз, і СНІД, і коросту, і помирав вже не раз. Усе було. Рік тому мене хлопці знайшли в такий же ямі, я вже був непритомний. Витягли мене, принесли в хату. Виходили. Відгодували. Бу-квально вимолили в Бога. І не повіриш – ні туберкульозу, ні корости, ні СНІДу. Борис, намагаючись відсунути від надоїдливого гостя, напружився:

– Брешеш. Так не буває.

– Буває, брате. Я ось перед тобою. Скажу тобі, Борисе, що ми всі там такі. Колишні. Наших так і називають: КІЛ – колишня інтелегентна людина. Зламані. У кожного своя печаль. А прокляття на всіх одне. Починали зі ста грамів. Потім – склянками. Потім розбій був. Наркотики. Знову розбій. В'язниця. Весь набір зарази. Я сирота. Почав з десяти років, як мама померла. Батько ще раніше покинув нас. З дитячого будинку втік не раз. Жив у підвалах, на горищах. Бився. Крав. Ловили. Повертали в дитячий будинок. А як стукнуло 18, мене з радістю викинули на вулицю. Ну, а там – сам знаєш. Вузьенька доріжка. Рух односторонній. Не вивернутися...

Дмитро тяжко зітхнув. Помовчав.

– А тепер я здоровий. Вільний. Ті хлопці виявились ангелами. Вони не тільки вимили мене й нагодували – вони навчили мене молитися Богові. А Бог повернув мені життя... Я раніше нічого не знав про Бога. Вони подавали мені Біблію... Бог, виявляється, любить навіть таких, яким був я. І тебе Бог любить!

Борис тільки зубами заскреготів. «Любить. Ага». Скільки разів зраджував його, здавалося, найвірніші друзі. З голоду пух, і били його до півсмерті, а ніхто й руки не простягнув.

– Знаю я цю любов.

Дмитро помовчав. Сперечатись не став. Потім продовжив свою розповідь:

– І через це я проходив. У мені було стільки зла і на маму, і на тата, і на Бога, і на владу – я навіть не уявляв, що, окрім зла й ненависті, можуть бути ще і добро, і любов, і прощення. Та Бог зі мною щось зробив. Я наче іншими очима на себе подивився. І мені стало страшно. І тут Бог наче промовив до мене, лагідно так: хочеш звільнитися від цього? Від наркотиків, зла, від смерті?.. Я заплакав. Ти не уявляєш, я буквально заривав: Господи, хоч! Прощення прошу. У маму, у тата, у друзів прощення прошу, у Тебе, Господи!.. І тут сталося чудо. Усе в мені перевернулося. Ніби кров замінили. Смерть відійшла. Страх відійшов. Зло відійшло. Сиджу на кушетці, плачу, а усмішка до вух. Витираю сльози, а сам – щасливий...

Добре, що було темно – Борис та-кож не міг стримати сліз. Розповідь Дмитра торкнулася його серця. Він відчув нестримне бажання обняти маму, тата, брата...

– Ти знаєш, у мене все не так. Я жив у достатку, в оточенні материнської й батьківської любові і турботи. Тато нам з братом ні в чому не відмовляв. У мене було все... Навіть не знаю, як це сталося. Я почав утікати з дому. Подружився з пацанами із сусіднього села. Вони хуліганили, випивали. Такі сміливі. Самостійні. І мені захотілося стати схожим на них... А потім... Потім наркотики, випадкові знайомства з дівчатами. Гроші, які дав мені батько, щоб я відкрив свою власну справу, розвіялися...

Борис замовк.

– Ходи зі мною, – запропонував Дмитро. – Перебудеш у нас. А там... Я переконаний, що Бог і тебе оздоровить і звільнить від всієї цієї гидоти.

– Знаєш, Дмитре, ти мені серце розірвав своєю розповіддю. Мені тепер одна дорога – повернутися до батька. Піду, попросуся до нього на будь-яку роботу...

Сонце стояло в зеніті. Спекта і довга дорога втомили Бориса. На щастя, на горизонті вже виднів батьківський дім. Але раптом його пронизала думка. Страшна, що паралізувала все тіло: «А якщо тато не захоче навіть розмовляти? Та він не визнає мене за сина: руїна. Зарік, як дикуна. А на додаток – ще й обікрав його...»

Борис впав на землю. Завив. Руками рвав траву.

– Боже, – несподівано вирвалося з уст. – Прости мені. Прости мені, Боже! І тут щось сталося. Страх зник. Борис піднявся, звів очі до неба, прошептав:

– Боже, я знаю, що я негідник. Але помилуй мене. Допоможи мені дійти до батька і попросити в нього прощення.

І небо усміхнулося. Звідки тільки й сила злязлася. Борис пішов. Пішов влєпнено, з вірою. З бажанням заглядати свою вину. «Ось рідна поляна. А ось наш струмочок. Ми тут їздили на ковзанах. Купалися, ловили рибу». Відчуття рідного дому, тієї дитячої чистоти, того забутого спокою, безпеки, як єлей пролилися на Бориса, оживили його втомлене, зболене тіло. Він навіть не помітив, як сивий чоловік стрімко кинувся йому назустріч і обняв його.

– Сину мій! – почув Борис і знесилено схилився на коліна.

– Ти знайшовся! Я знав, я вірив. Я так чекав тебе, сину!..

«Так само, кажу вам, радість буває в Божих ангелах з одного грішника, який кається» (Луки 15:10).

Ю. С.



Свято подяки зібрало в центрі Києва сотні тисяч християн

До 500-річчя Реформації євангельські протестантські церкви організували на Хрещатику в центрі Києва масштабне святкування Дня подяки.

Упродовж дня сотні тисяч киян та гостей з різних регіонів України взяли участь в інших заходах в рамках святкування Дня подяки. Від ЦУМу до майдану Незалежності розташувалися локації, де відбулися спортивні змагання, силові шоу, конкурси для дітей, розіграші з подарунками для всієї родини, розваги з героєм мультфільму «Суперкнига», виставки, кінотеатр, безкоштовне медичне обстеження для потребуючих та інші соціальні акції.

Яскравим символом Свята подяки стала велика мапа України, яку створили волонтери з овочів та фруктів, що символізувала вдячність Богові за родючу землю та добрий врожай.

У цей час з головної сцени лунали виступи естрадно-симфонічного оркестру та відомих виконавців, серед яких переможці проєкту «Голос країни» Брія Блессінг, Аняня Удогво та Вячеслав Рибіков. А також Ігор Рудий,

Сергій Брикса, Артем Банар, Анна Кіндзерська, Дарина Кочанжи, Оксана Козунь та Rulada.

Крім цього, увага була прикута і до малої сцени, розташованої ближче до майдану Незалежності. Там відбувалися виступи музичних гуртів і молодіжних колективів з різних церков, а також різноманітні перформанси на біблійну тематику.

Цей день став фіналом Всеукраїнського двотижневого автопробігу, присвяченого 500-річчю Реформації, в якому взяли участь понад 1000 осіб. За два тижні вони проїхали більше 5000 кілометрів. Величезна колона машин з усіх 24 областей країни заїхала на Хрещатик, проголосивши єдність України.

Спеціально на Свято подяки в Україну прилетів всесвітньо відомий спікер Нік Вуйчич – людина без рук і ніг та без жодних обмежень, як він сам себе презентує. Крім українців, його натхненний і сповнений оптимізму виступ побачили та почули мільйони людей у 26 країнах світу завдяки прямій трансляції телеканалу «Надія». Переклад здійснювався дев'ятьма мовами, серед яких і мова жестів.

Виступ Ніка Вуйчича став центральною

подією свята Дня подяки, який влаштувала протестантська спільнота України та який зібрав, за різними оцінками, від 100 до 150 тисяч людей. Як сказав сам Нік, цей виступ – рекордний, бо ніколи до того (а він об'їздив 67 країн світу) йому не доводилося виступати перед такою велелюдною аудиторією. Організатори також потурбувалися зарезервувати весь сектор біля сцени для осіб з вадами здоров'я, на візках.

Промова Ніка Вуйчича була пронизана щирою вірою в Бога та любов'ю до людей. Але, як сказав Нік, «це не про те, щоб ставати протестантами», а про інше – тут і заклик ніколи не здаватися, і прощати, навіть, коли не просять вибачення, і заклик до українців більше любити та робити добро своїм співгромадянам, і молитва за Україну – за мир, перемогу над ворогами та зцілення.

«Багато людей живуть у страху. Страху того, що люди про мене подумують. Страху того, що я ніколи не буду щасливий. Я хочу звернутися до вас, молоді! Вам не потрібно докладати зусиль, щоб бути крутими. Дівчата, вам не потрібно постійно намагатися бути ще більш

красивішими. Кожен із вас прекрасний такий, яким ви є», – звернувся Нік до українців.

Варто відзначити, що Нік Вуйчич надихає мільйони людей по всьому світові, адже, незважаючи на відсутність кінцівок, він навчився ходити, плавати, працювати на комп'ютері, кататися на серфборді та навіть писати. Крім того, Вуйчич одружився та є батьком двох дітей, а наразі подружжя очікує народження двох дівчаток-близнят.

Насичений день закінчився спільною молитвою Ніка Вуйчича з керівниками євангельських протестантських Церков за всю Україну – за духовне спасіння кожної людини та вирішення їх нагальних потреб, за мудрість та відразу до корупції для представників влади, за добробут та мир на українській землі.

Організатором Свята подяки виступила Рада Євангельських Протестантських Церков України, яка проголосила 2017 рік в Україні Роком Реформації та у квітні 2016 року створила оргкомітет зі відзначення річниці Реформації.

Як повідомляв ІРС, відповідно до Указу Президента України святкування 500-річчя Реформації проходить в Україні на державному рівні.



Віктор Уколов

Політолог, экс-народний депутат ВР 6-го скликання

«Великі та дивні діла Твої, Господи», – слова з Одкровення Івана Богослова про ушавлення Бога на кінець світу якнайкраще пасують до опису того, що відбувалося на Хрещатику у неділю 17 вересня. Від Майдану до ЦУМу він був ущерть заповнений святково одягненими людьми.

Несподівано прийшло так багато людей, що навіть закрили метро Хрещатик. Хтось нарахував до півмільйона, хтось – 150 тисяч. Одне було зрозуміло: востаннє таку кількість українців центральна вулиця столиці бачила під час Євромайдану три роки тому.

Але у 2014-му нас вивела спільна проблема, а в 2017-му – спільна надія.

17 вересня на Хрещатику вперше в історії України святкували День подяки. Це свято у протестантських українських церквах відзначалося з давніх давен, але кожна церква обирала свій день. Відрізнялися навіть його назви: День подяки або Жнива. У цей день Богові дякують за врожай, а в ширшому філософському

Хто зібрав Майдан у Києві, і чому його «не помітили»?

розумінні – за всі плоди життя, які Він дає.

Святкування відбулося в рамках року, коли ми відзначаємо 500-річчя Реформації Церкви – протестантизму. Тому на Хрещатик прийшли віруючі не якоїсь одної, а буквально всіх протестантських конфесій, які є в Україні: англікани, адвентисти сьомого дня, баптисти-євангелісти, лютерани, методисти, меноніти, пресвітеріани, п'ятидесятники, харизмати. Розмістив в алфавітному порядку, але боюсь, що когось забув, тож не ображайтесь, брати і сестри.

Чи не половина учасників Дня подяки не належали до жодної з церков. Було багато киян, чимало приїхало з території, що межують з зоною бойових дій.

Стомлений читач запитав: нащо читати цей блог, адже тут нема «зради». Мабуть так подумали й українські телеканали, тому жоден з них трансляції з Хрещатика, де (подумаєш) зібралося чи не сто тисяч людей, не провів.

«Плюси» показали, але тільки виступ Ніка Вуйчича. Якщо йому перекладуть сюжет, він буде чимало вражений, коли дізнається, що сотисячна громада, за словами «Плюсів», зібралася на його виступ щоб протестувати задля створення умов для інвалідів.

Я це пишу, бо переконаний – українці-православні і українці-протестанти, як і католики та атеїсти, мають рівні

права. І якщо телеканали ведуть прямі трансляції богослужінь у православних храмах на Різдво, Великдень і Трійцю, то чому б не показати перший всеукраїнський День подяки?

Тим більше, що трансляція йшла на 26 країн дев'ятьма мовами. День подяки у Києві взагалі може започаткувати традицію його спільного святкування у Європі.

Це тим більше вражає, що марш ЛГБТ, в якому брали участь кілька сотень людей, показували всі українські телеканали. Навіть сьогодні вранці (18 вересня. – Ред.) «Українська правда» не дала жодного фото з Дня подяки, зате повідомила, що прем'єр Сербії взяла участь у гей-параді.

Анекдотів усі без винятку журналісти підуть на політичні акції тих, хто вірує у чергового політичного «месію», а хтось навіть проведе пряму трансляцію.

Я не порівнюю, бо розумію, що «зрада» подразнює мільйони людей, а надія – тільки обраних. Але так хочеться, щоб справжніх обраних ставало якомога більше і бачили ми їх не у Верховній Раді.

До слова, учора під час Дня подяки жодного політика на Хрещатику не було – тільки віруючі.

Великі та дивні діла Твої, Господи, Боже-Вседержителю.

СВІТ ЗМІНЮЄТЬСЯ

Я людина не релігійна, тому не одразу звернув увагу на цю подію. Однак не написати про неї не можна. Представники протестантських Церков відзначали в Києві День подяки. З такої нагоди до столиці приїхав відомий проповідник Нік Вуйчич. І несподівано зібрав на Хрещатику близько 150 тисяч людей. Така кількість людей у Києві раніше збиралася лише на Майдан. Довелося навіть тимчасово закрити станцію Хрещатик.

Подія справді неординарна. Не типове для України протестантське свято раптом зібрало народ у рази більше, ніж будь-яка православна хресна хода. І це при тому, що країна наша нащобто вважається православною. Раніше навіть уявити таке було неможливо, а сьогодні це вже реальність.

Країна і суспільство стрімко змінюються, і ми самі не завжди встигаємо відстежити ці зміни. Українці на автоматі продовжують вважати себе переважно православною нацією, та при цьому православ'я явно переживає кризу через свій архаїзм. На молодих православні ходи з напівбожевільними бабулями справляють відштовхуюче враження. Протестанти на цьому фоні

виглядають значно прогресивніше. Окрім того, вони активніше працюють з населенням, займаються місіонерською діяльністю. І, як видно, це дає свої плоди. За традицією більшість громадян все ще відносить себе до православних. Але за кількістю активних віруючих протестанти швидко доганяють православну більшість.

Коли патріарх Кіріл кілька років тому приїжджав до Харкова, людей на його виступ прийшло так мало, що натовп на фото доводилося збільшувати за допомогою фотоподу. Стався скандал, усі сміялися. Нік Вуйчич у православній країні без зусиль зібрав людей в рази більше, ніж московський патріарх. Світ змінюється.

Денис КАЗАНСЬКИЙ.
Facebook.

ВІРУЮ



Чого боявся Дарвін Хто створив Бога?

Добре відомо, що Дарвін постійно уникав запитання про появу мови. У 1866 році після виходу у світ праці Дарвіна «Про походження видів» Паризьке лінгвістичне товариство заборонило полеміку про походження мови.

Паризькі лінгвісти, без сумніву, усвідомлювали, що домисли, не підкріплені переконливими доказами, лише створять ґрунт для суперечок, які годі розв'язати, і незгод, яких вони зі зрозумілих причин намагалися уникати. Інтерес до проблеми зародження мови ще довго викликав їх явне несхвалення – дослідження еволюції мови відродилися у Франції лише в 1965 році.

Прихильники різних теорій походження мови не можуть дійти згоди відносно того, коли люди почали спілкуватися за допомогою слів; а оскільки неможливо ні встановити, ні відтворити жодну з прамов, які нібито виникли еволюційним шляхом, прихильникам теорії еволюції залишається задовольнятися лише здогадками про те, як могла виникнути мова.

Еволюціоністам ніяк не вдається знайти прийнятне пояснення надзвичайної різноманітності мов і їх складності. Усі згодні з тим, що мова – головна ознака, яка відрізняє людей від інших біологічних видів. Наші діти оволодівають навиками усної мови, ледь досягнувши чотирьохлітнього віку; якщо дитина в чотири роки не вміє говорити, то це – наслідок вродженої або набутої патології.

Загалом же дар мови властивий всім людям – і нікому з інших живих істот, що населяють землю. Чому лише людство володіє здатністю до мовної комунікації, і як ми набули цю здатність?

У тому, що мова народилася з хрюкання і ричання, з викриків тривоги, загрози чи переляку «первісної людини», сумніваються самі прихильники Дарвіна, адже це звучить безглуздо і нерозумно.

Що засвідчують факти? Те, у чому довелося зізнатися еволюціоністу Ешлі Монтґу: «Багато «примітивних» мов... часто бувають значно складнішими і виразнішими, ніж мови так званих вищих цивілізацій». У мови, очевидно, не було грубого примітивного початку. Хоч Ешлі до кінця свого життя був еволюціоністом, у нього назбиралося багато запитань, на яких не було відповідей.

У віці приблизно трьох років дитина може говорити однією або й кількома мовами. «Людська мова – це секрет; вона – дар Божий, чудо», – писав відомий лексикограф Людвіг Кюлер.

З усіх висунутих наукою теорій походження мови тільки одна з моменту появи і до сьогодні зберігає свої позиції, незважаючи на те, що весь цей час її противники зайняті відчайдушними пошуками контраргументів проти неї. Це – теорія божественного створення мови. Віра в те, що її створив і дав людям Всемогутній і Всезнаючий Бог, дозволяє обійти ті непереборні перешкоди, об які розбиваються всі теорії виникнення мови еволюційним шляхом.

Цікаво, що вчений-мовознавець сер Генрі Ролінсон писав: «Якби ми керували лише відгалуженнями мовних ліній – незалежно від будь-якого посилання на повідомлення Писання – то нам, усе ж, довелося б зупинитися на рівнині Шинейської як на центрі, від якого промінням розійшлися різні лінії».

Ця думка відповідає Біблії, яка показує, що Бог створив першу людину з мовою і здатністю добре користуватися нею. Після повідомлення про потоп за днів Ноя в Біблії розповідається, що на всій землі була одна мова. Однак через деякий час непослушні люди, що одну спільну мову, об'єдналися в підступному задумі. Замість того, щоб розсіятися по всій землі, як звелів Бог, вони оселилися в Шинейському краї і почали будувати місто Вавилон та башту для неправедного поклоніння.

Щоб здійснити Свою волю, Творець вжив заходів проти цих бунтівних містобудівників: «І тому то названо ймення йому: Вавилон, бо там помішав Господь по поверхні всієї землі» (1 М. 11:9).

Цікаво, що багато легенд співзвучні з цією біблійною історією. «Давним-давно всі люди жили в одному великому селі і говорили одною мовою», – таку історію розповідають в гірському племені в М'янмі. Подібні легенди поширені серед корінного населення Африки, Східної Азії, Мексики та інших місць.

Якщо розповідь про Вавилонську башту – лише вигадка, яку розповів автор книги Буття Мойсей, євреї за походженням, хіба могла би така історія повстати в народів, що проживають далеко від Палестини і розмовляють на цілком інших мовах? Це вкрай малоімовірно. Таким чином, існування багатьох подібних легенд і міфів доводить правдивість біблійної історії про Вавилонську вежу.

Напевне, вам доводилося чути запитання: якщо Бог створив світ, хто ж тоді створив Бога? За поверховою наївністю цього запитання прихований вельми глибокий філософський принцип: з нічого не виходить щось. «Ніщо» не може породити щось. «Ніщо» не може бути причиною чого б то не було. Якщо колись не було нічого, то й сьогодні нічого не повинно бути. А якщо щось існує зараз, отже, щось існувало завжди.

Таким чином, наявність чогось, обмеженого і кінцевого буття доказує існування Бога. Аргументи, що ґрунтуються на цьому принципі, одержали назву космологічних (від грецького «космос» – світ, порядок, облаштування).

Чотири з відомих П'яти доріг Томи Аквінського належать саме до цієї категорії. Зокрема, Друга дорога може бути зведена до такої послідовності роздумів:

– ніщо не може бути причиною власного існування, оскільки для цього треба існувати раніше власного існування, а це неможливо;

– безмежна послідовність причин неможлива, тому що якщо відсутня найперша причина всього ряду, то й весь ряд не має причини для існування;

– отже, існує перша причина всякої причинності. Вона й називається Богом.

Ще одна цікава форма космологічного аргументу представлена третьою з П'яти доріг Томи Аквінського. Вона ґрунтується не на причинності, а на можливості й необхідності:

– відомі нам предмети можуть існувати, а можуть і не існувати. Їх існування має початок і кінець. Це так звані можливі сутності;

– але якщо всі сутності були тільки можливими сутностями, вони могли би не існувати одночасно. Але тоді не існувало би нічого, оскільки лише те,

що вже існує, може дати початок чому-небудь ще – ніщо не може породити ніщо;

– виходить, повинна бути сутність, чий існування необхідне. Сутність, яка не може не існувати. Сутність, яка ніколи не виникла і ніколи не перестане бути. Цією Сутністю і є Бог.

Звичайно, більшості наших сучасників чужа жорстка логіка середньовічної схоластики. Але можна знайти багато інших різновидів космологічного аргументу з часів античності (зокрема в Арістотеля) і до наших днів (наприклад, у Нормана Гайслера).

Особливий інтерес викликає космологічний аргумент з класичної арабської філософії, що отримала назву «калам» (від арабського «бесіда, розмова»).

Традиційно аргумент «калам» формулювався у вигляді діалогу між вчителем і учнем. Вчитель запитував, а учень, роздумуючи вголос, повинен був дати відповідь, яка ставала відповідним пунктом для наступного запитання. Отож:

1. «Чи мав світ початок?». Є лише два варіанти відповіді на це запитання – або «так», або «ні». Негативна відповідь, зрозуміло, відкидається, отже, світ мав початок.

2. «Чи мав початок причину?». Ніщо не відбувається безпричинно. Будь-яка подія має причину, навіть якщо вона невідомо. Початок світу – подія, а отже,

у нього повинна бути причина.

3. «Чи була причина особистістю?». Щоб відповісти на це запитання, варто згадати, що бувають два види причинності. Уявіть: хлопчик, кинувши камінь, розбив скло. Причиною того, що скло розбилася, став камінь, що потрапив у нього. Це причинність першого ряду, причинність типу «стан – стан»: стану «розбите скло» передувало стан «летючий камінь». Але який стан предметів став причиною того, що камінь полетів? Ніякий! Він полетів тому, що хлопчик вирішив його кинути. Це – причинність другого ряду, волевиявлення, і на неї здатна лише особистість. Однак початок світу став найпершою у світі подією, і ніяка інша подія у світі їй не передувала. Виходить, причина виникнення світу не може бути подією першого ряду. Отже, світ виник в результаті волевиявлення, і причина його виникнення була особистістю. Її ми й називаємо Богом.

Концепція, закладена в основу космологічних аргументів, вражаюча! Якщо існує хоч би щось, чого могло би й не бути – чи то травинка, комашка, правитель, немовля, чи ми з вами – отже, існує і Щось, Чого не бути не може.

Але повернімося до вихідного запитання: якщо Бог створив світ, хто ж тоді створив Бога? Наявність такого формулювання – у припущенні, що все суще може бути тимчасовим, випадковим, необов'язковим. Але в тому то й річ, що коли щось існує зараз, отже, щось існувало завжди. А те, що існує завжди, не має початку і причини не потребує.

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апологічного центру.

Доктор філософії.

Недовіра до добрих новин

Більшість новин у медіа – погані новини. Війни, катастрофи, теракти, злочини. І справа не стільки у злій волі власників ТБ або сайтів новин, як у добре відомій особливості людської психології – люди жадібно слухають погані новини, клікають на страхітливі заголовки.

Вважається, що справа тут у успадкованому досвіді багатьох поколінь – з точки зору виживання значно важливіше звертати увагу на сигнали тривоги і можливі джерела загрози, ніж на щось добре. Прогавити хижака – фатально, прогавити куш із смачними ягодами – сумно, але пережити можна.

Людина – істота обережна і ляклива. Звичайно, сучасні міські жителі живуть у незрівнянно більшій безпеці, ніж, скажімо, жителі африканського села, яким доводиться ночами чергувати біля розведених вогнищ, щоб відлякати левів. Але в місті є свої небезпеки – обман, неправдиві обіцянки, які можуть залишити з порожнім гаманцем або навіть з розбитим серцем. Якщо щось надто

хороше, щоб бути правдою, – швидше за все, це дійсно неправда.

Люди схильні обережно ставитися до добрих новин – ти зрадеш, довірися, побіжиш, а все виявиться жорстоким обманом. Менш небезпечно дивитися на світ з-під лоба, бачити всюди підступ і шахрайство.

Що ж, для цього є підстави. Ми живемо в гріховно-поганому світі, де справді багато брехні і обману. Обережність не завадить. Але іноді ми ризикуємо поплатитися не за довіру, а навпаки – за замкнутість. Ми можемо прогаяти можливість поліпшити своє життя, відкритися новим можливостям, придбати здоров'я чи достаток. Ми можемо (що набагато трагічніше) відкинути щире людяне і дружбу – і залишитися в гіркій самотності.

Але що найпечальніше – ми можемо пройти мимо найрадіснішої, неймовірно прекрасної і втішної новини, яка лише може бути, – Доброї Новини.

Це звістка про те, що ми – улюблені і дорогі діти в Божих очах.

Настільки дорого, що Він став Людиною в Особі Ісуса Христа, щоб спасти нас від наших гріхів і подарувати життя вічне і блаженне.

Настільки дорого, що Він заради нас пішов на хрест. І нам достатньо довіритися і покоритися цій Любові, щоб бути спасеними, прийнятими, введеними в Отчий Дім.

Бог любить нас, і тому нам нічого боятися. Ні хвороби, ні розорення, ні навіть самої смерті. Як говорив святий апостол Павло, «маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше» (Фил. 1:23).

Дуже часто реакція на цю новину – ляк і недовіра. Мовляв, не може бути аж так добре! І ось віра – це відчайдушний стрибок: може. Це правда, і на цю правду можна поставити все своє життя.

І ПРОСТИ НАМ ПРОВИНИ НАШІ...



Отче наш» знає кожний християнин. Деякі слова цієї молитви без смирення, віри і мужності нелегко промовити, якщо розуміти їх смисл. Машинальне повторення молитви, зрозуміло, спрощує завдання...

Пам'ятаєте фразу: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим»? Ви справді готові придбання милості Божої поставити в залежність від вашої готовності прощати?

Чи у вас і боржників нема? А може, ви просто упустили їхні імена:

батьків чи рідних, з чийої вини занепащено ваше дитинство і зіпсована юність; однокласників, які знущалися і принижували вас в школі; того, хто силою і обманом забрав вашу цноту

або розбестив;

того, хто зрадив і не розкався, обманув і не признався;

хто в день весілля обіцяв зберегти вірність, але не дотримав обіцянки;

хто полубив іншу і покинув вас з дітьми; тих, чий фінансові зазіхання позбавили вас грошей, майна і стабільності;

політиків чи чиновників, чий рішення дорого вам коштували;

тих, з чийої вини загинула близька людина; тих, хто поклав на вас відповідальність за те, у чому ви невинні;

продавця, що обравував вас; покупця чи посередника, що обманом купив щось у вас за безцінь;

служителя церкви, який маніпулював вами; друга чи подруги, що розголосили ваші секрети і принизили вас;

водія, з чийої вини здоров'я (ваше або рідних) було підірване, а можливо, й забране чийсь життя;

родичів, що забули вас або відкинули; наклепників, брехунів і підлих людей, що перейшли вам дорогу;

усіх тих, завдяки кому вам здається, що справедливість – це міф...

Чи є ті, на кого ви маєте зуб і хто винен вам хоч би визнання своєї провини? Тоді коли наступного разу ви будете молитися: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо...», згадайте цих людей, простіть і будете впевнені, що й вам прощено.



КОНСЕРВОВАНА ПРАВДА

«Консерватор – це людина, яка з надією дивиться в минуле і шкодує про майбутнє» (Леонард Левінсон). Кажуть, тепер – інформаційна доба... Інформація нас оточує, наповнює нашу свідомість, впливає на наші рішення. Інформація – найбільш ходовий товар: усі прагнуть отримати найсвіжіші новини, найновіші технології, найточніші результати досліджень. І чим об'єктивніше, правдивіше джерело інформації, яким користуємося, тим більші шанси на успіх нашої справи.



Епоху підбірок усі говорять про натуральне, свіже, якісне. Нарікають на ГМО, консерванти, ароматизатори, барвники... Чим менше заміників у продуктах, які споживаємо, тим менше проблем зі здоров'ям (хочеться вірити) буде в кінцевому результаті.

І все ж у гонитві за новішим, сучаснішим не забуваємо й про перевірені істини та досвід минулих поколінь. А при бажанні споживати найсвіжіше не перестаємо робити консервовані запаси овочів та фруктів на зиму.

Як знайти баланс між невпинно зростаючим світом інновацій і нестаріючими біблійними принципами, між прогресивними богословськими поглядами й непорушними церковними традиціями? Невже в цьому вічному конфлікті ніколи не знайти «золотої середини»?

Навколо – безліч термінів і ярликів: консерватори та ліберали, праві та ліві, любителі давнини й шукачі новизни... Я б не хотів обмежувати своїх роздумів кліше. Також не вдячна справа – у цьому протистоянні ставати на чийсь бік. Це завжди необ'єктивно. Усе доволі складніше, ніж «добро» і «зло». Світ значно більш строкатий, ніж «чорне» і «біле».

Моя стаття – не богословський трактат. Я не цитуватиму термінологічних словників і не розглядатиму протистояння консерватизму та лібералізму в історичному зрізі. Тому, можливо, мої роздуми видадуться дещо поверхневими. Просто в мене впродовж служіння й спостережень визріла думка, якою хочу поділитися. Сподіваюся, вона наштовхне вас на корисні ідеї.

Консервовані огірки

Почну роздуми з випадку, який змусив мене замислитися над словом «консервативний». На бесіді в одній церкві пастор сказав: «Дехто називає нас консервативними! Та консерви – це ж добре! Вони не пропускають шкідливого зовнішнього впливу. У них овочі захищені й добре зберігаються!». Важко не погодитися. Це дійсно так.

Приходжу додому, приношу з підвалу банку з солоними огірками. Актуально, авжеж! А чому? Бо надворі зима. Навряд чи мене зацікавлять підвальні запаси влітку, коли теплиця наповниться свіжими хрумкими плодами. Дивлюся на банку... Справді, захищена від шкідливого впливу, дбайливо, герметично закручена кришка. Усе зроблено для того, щоб зберегти продукт від псування. Це і є пряме призначення консерви. Хоча... Мимоволі на пам'ять приходить момент, коли я відкрив одну з таких банок, яка простояла кілька років, і її вміст виявився непридатним для споживання.

Дозвольте поділитися деякими висновками, які випливають із цих роздумів.

Консерватизм – корисна річ. Більше того, за несприятливих часів це чи не єдиний спосіб для церкви вижити, зберегти власне вчення. Консервація – це стабільність. Та лише на певний час. Потім починаються незворотні процеси гниття. Консерватизм – це захищеність, але в жодному разі не розвиток. Шанс на розвиток і позитивні зміни має лише огірок, прикріплений до стебла, з якого він черпає життєдайний сік. У банці огірки помирають. На гілці – ростуть. У банці – безпечно. Ні тобі палючих сонячних променів, ні кислотних дощів... На гілці – завжди певний ризик. Саме ризик і є тією ціною, яку доводиться платити за можливість розвитку й росту.

Червива манна

А згадаймо манну небесну! Чого б ото Божі було не сипнути добряче, щоб усі набрали собі по кілька мішків (законсервували) – і спокій? Але ж ні – щодня потрібно було збирати свіжу. Хоча запасати дозволялося, але тільки на День спокою. І що ви думаєте, не було людей, які спробували-таки відкласти на «чорний день»? Ага, не були б то євреї! Тільки даремно, бо ж вона, цебто манна, зчервила... Отаке.

Історія з манною наштовхує на кілька думок. По-перше, людина не могла, зробивши запас на місяць наперед, заспокоїтися й забути про Творця до наступної кризи. Вона мусила щодня, образно кажучи, шукати Бога, очікувати на Його піклування. Друга думка: очевидно, Господь не хотів, щоб люди харчувалися черствим, учорашнім. Він давав щодня свіже. Мабуть, те саме можемо сказати й про поживу для душі. Висловимося більш глобально: біблійна істина – не консерва, вона покликана по-новому ожити для кожного часу. Важко не помітити, що Божі повеління – динамічні, зберігаючи ключову суть, вони набувають нових проявів у кожній епосі. Ви помітили, що Ісус практично не цитував Старого Заповіту? Хіба тоді, коли дискутував із фарисеями й мусив оперувати їхніми категоріями. Навіть ключові, основоположні заповіді Тори набули в Його вустах свіжого, актуального прочитання!

Прикладів цього сповнений, зокрема, п'ятий розділ Євангелія від Матвія:

«Ви чули, що було стародавнім наказом: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові. А я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові».

«Ви чули, що сказано: Не чини перелюбу. А я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм».

«Також сказано: Хто дружину свою відпускає, нехай дасть їй листа розводного. А я вам кажу,

що кожен, хто пускає дружину свою, крім провини розпусти, той доводить її до перелюбу».

«Ще ви чули, що було стародавнім наказом: Не клянись неправдиво, але виконуй клятви свої перед Господом. А я вам кажу не клястися зовсім».

«Ви чули, що сказано: Око за око, і зуб за зуб. А я вам кажу не противитись злому».

«Ви чули, що сказано: Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога. А я вам кажу: Любіть ворогів своїх».

Ісус ніколи не перекреслював Закону. Просто вимоги зросли у зв'язку зі збільшенням благодаті. Людство розвивається, знання накопичується. Вимоги, які висувалися дітям, зростають із їхнім дорослішанням.

Старі бурдюки

І саме тут криється небезпека. Небезпека в тому, що нове вино не можна вливати в старі бурдюки. Інакше бурдюки розірвуться. Латки із нового сукна ще більше зіпсують стару одягу. А світильник, накритий посудиною, врешті-решт згасне.

Хтось сказав, що консерватизм – це спалювання мостів перед собою. Протилежна крайність, яку теж можна спостерігати, – спалювати їх позаду себе. Але не варто спалювати жодних мостів – ні попереду, ні позаду. Досвід минулих поколінь надзвичайно цінний. І не менш важливо продовжувати розпочате ними.

Апостол Павло писав: «Досліджуючи все, тримайтеся доброго!». Очевидно, він розумів, що не можна закриватися від розвитку, вдосконалення, пізнання, навчання. Авжеж, хто, як не колишній Савл, міг це усвідомити в усій повноті! Той, хто не лише категорично засуджував «нову науку», яку проповідували апостоли Ісуса Христа, а й безкомпромісно знищував її послідовників, свято вірячи, що служить тим Богу. Старі бурдюки відмовлялися сприйняти Месію і Його учнів як виконавців Божої волі. Старі бурдюки – це розум, який втратив еластичність, здатність розширюватися й вміщати нове вино Божого відкриття. Сам Божий Син мусив зупинити Савла, давши йому новий розум (і навіть нове ім'я). Зрештою, Павло закликає інших: «Перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа...»

Тільки оновлений розум може сприйняти, розрізнити шлях, яким Бог веде церкву й кожного християнина зокрема. Запитайте себе: чому саме книжники й священники, які найкраще знали Писання і розказували людям про Бога, не впізнали Бога, коли Він прийшов на землю?

Не все нове – погане, не все старе – хороше. І навпаки. До всього потрібен критичний підхід. Пастор Сергій Вітюков називає здатність змінювати мислення і переконання однією з основних характеристик зрілої людини. І найгірше – продовжує він думку – коли релігія робить наш розум неповоротким щодо змін.

Багато біблійних істин сьогодні повинні прозвучати в актуальному, відповідному сучасності світлі. Та для цього спершу розум християн має оновитися.

Хай живуть цибуля і часник!

Консерватизм виникає на ґрунті зручностей. Цю думку висловив Максим Горький. Пам'ятаєте, як ізраїльський народ у пустелі тужив за Єгиптом? За Єгиптом, де їх гнітили! За Єгиптом, де вони були безправними рабами! Але як там смакували часник і цибулю...

Бог дав їм подих свободи, вільний політ, право боротися за свою незалежність! А вони...

Стабільність заколисує. Ми починаємо триматися за свої зручності, які іноді не варті навіть ламаного гроша. Розвиток – це завжди ризик, напруга, важка праця, втрати, падіння... Сумно, проте більшість людей, що приросли до звичних єгипетських буднів, злякавшись боротьби, скажуть: «Ми не зможемо ввійти до того народу, бо він сильніший за нас...» І тільки одиниці, яких «дістали» глина й солома, заперечать: «Конче ввійдемо ми й заволодіємо ним, бо ми справді перемажемо його!».

Страх змін – не менш сильний аргумент на користь консерватизму.

Якось я читав про населення якогось тропічного острова, яке практично жило за рахунок туристів. Кліматичні умови дозволяли їм не хвилюватися про житло. Навіть про їжу вони мало думали – вона росла на деревах. Таким чином місцеві жителі не мали особливої мотивації навчатися, працювати тощо. Вони цілими днями нічого не робили. Лише

фотографувалися з туристами, грали в карти й пиячили. Люди зупинилися в розвитку й деградували.

Очевидно, така сама доля чекає й тих, хто зупиняється на досягнутому, тримається за минуле, лінується розвиватися й боїться змін.

І все-таки вона крутиться!

1632 року побачила світ відома праця італійського астронома Галілео Галілея «Діалоги». І треба сказати, що світу вона не сподобалася, зокрема світу релігійному. Нагадаю, книга досить однозначно натякала на те, що не сонце обертається навколо землі (як тоді вважали, зокрема і під впливом Церкви), а земля – навколо сонця. Вже через кілька місяців книгу було заборонено й вилучено з продажу, а самого Галілея викликали до Риму на суд інквізиції. Це вам щось нагадує?

Нам сьогодні майже смішно читати про те, що така елементарна й очевидна сучасній людині річ, як геліоцентрична система світу, піддавалася сумніву й притому – з боку Церкви! Однак Галілею за своє «вільнодумство» у 68-річному віці довелося побувати під арештом і, зрештою, відректися (принаймні на словах) від своїх «єретичних» поглядів. Ученому суворо заборонили «захищати й видавати за ймовірне вчення, яке визнано помилковим і невідповідним Святому Письму», і наказали під страхом покарання навіть «не розмірковувати більше (письмово чи усно) про рух землі й про нерухомість сонця». Після оголошення výroку Галілей на колінах виголосив зречення, що врятувало його від вогнища. Решту життя він прожив під домашнім арештом і постійним наглядом інквізиції.

Залишається тільки подякувати Богу, що нам випало жити в час, коли за власні погляди принаймні не спалюють на вогнищі. А тепер уявімо, що було б, якби ніхто так і не наважився поставити під сумнів помилкову консервативну позицію Церкви? Ми б і досі вважали землю центром всесвіту? На жаль, людині властиво тішити себе ілюзіями, згідно з якими все обертається навколо неї...

Цей промовистий історичний приклад нагадує нам про те, яким небезпечним може бути крайній консерватизм і як сильно він може дискредитувати своїх представників.

Досліджуючи все, тримайтеся доброго

Хочу ще раз підкреслити, що зовсім не мав за мету сказати, що консерватизм – це погано. Він, як і будь-яка інша система поглядів, має свої плюси й мінуси. Тому кожна людина має збалансувати в собі різні позиції (як би там їх не називали), взяти на озброєння позитивні ідеї, які б сприяли становленню характеру й успішному розвитку.

Я духовно зростаю у досить консервативному протестантському середовищі. Воно по-особливому цінне для мене з усіма його перевагами й недоліками. Ніхто мене так не надихав і ніхто так не ранив, як воно. Однак цілком віддаю собі звіт, що мої погляди консервативними назвати важко. Та ліберальними вони теж не є. Вони визначаються тією самою порадою апостола: «Усе досліджуючи, тримайтеся доброго!»

Нам важко звільнитися від ярликів, навішаних суспільством, громадою, оточенням. Часто люди із закритими, глухими до Божого голосу серцями називають ліберальним усе, що відрізняється від їхніх правил і традицій – добре воно чи погане. Розумієте, консерватори й ліберали – представники двох протилежних крайностей. А ми не маємо права займати якоїсь крайності. Нам потрібна твереза, зважена позиція.

Важливо бути відкритим до нового, не забуваючи ставитися до нього критично. Якщо певна ідея сприятиме моему розвитку і з погляду здорового глузду не виглядатиме шкідливою, я не відмовлюся від неї лише тому, що вона не відповідає чийось традиціям.

Ми ж не обмежуємося гужовим транспортом в часи автомобілів і не користуємося рахівницями в епоху комп'ютерів. Безглуздо в сезон розкішних плодів сидіти на консервованих овочах. Не будьмо подібними до Савла, що кидається з кулаками на все нове та мислить фарисейськими шаблонами. Нехай наші серця та розум будуть відкриті для Святого Духа, щоб Він їх оновлював та розширював.

Дмитро ДОББУШ.



УСЕ ТАЄМНЕ СТАНЕ ЯВНИМ

Щирості і справжності нині дуже мало. Таке враження, що в переважній більшості люди призвичаїлися до відведених їм кимось чи самими собі ролей в «театрі», який ми називаємо соціальним середовищем. Тотальне поширення фальші породило недовіру до всього і всіх.

Соціологічні опитування, проведені минулого року в нашій державі, показали, що позицію лідера довіри українців утримує Церква. Їй довіряють 68,5% старших людей та 51% молодших. Ряд державних інституцій, зокрема тих, які покликані захищати права і свободи громадян, викликають довіру в кожного п'ятого, а то й десятого нашого співвітчизника.

Зрозуміло, на це є об'єктивні причини. Пересічного громадянина не покидає почуття настороженості, він дивиться з підозрою на все. Якщо він вбачає небезпеку чи передбачає загрозу з боку того, хто покликаний стояти на сторожі його життя, прав та свобод, то йому взагалі не залишається на кого надіятися.

Політики ведуть закулісні домовленості, розігрують сценарії своєї поведінки на публіці, тому на екранах телевізорів ми бачимо їх нібито гарячі полеміки, протистояння один одному, запальні дискусії, дебати та промови щодо відстоювання інтересів громадян.

Нас впускають за завісу таємного лише тоді, коли це комусь вигідно. Політична реклама на телебаченні, газети та буклети такого ж характеру подають все односторонньо, у вигідному для їх засновників та спонсорів ракурсі. Кишенькові журналісти активно займаються збумбуванням людей. Бігборди, сітілайти, холдери різних масштабів здебільшого покликані промити нам мозок, змусити повірити у високу якість товару чи послуг, які не варті ламаного гроша, щоб вибити з нас останні гроші. Саме так працює менеджмент більшості компаній, підприємств та організацій.

Ще зі шкільної лави нам розказують про правила хорошого тону та етику поведінки. Насправді ж ми постійно стикаємося з «хитруватим усміхненими масками», за якими ховаються ненависть, зрада, підлість, заздрість, бажання нас використати, обманути.

Усе це – наслідки виховання суспільства в атеїстичному дусі, в атмосфері безпринциповості й пристосування протягом багатьох десятиліть поспіль. Бо якщо Бога нема, то й гасло «Сумління – найкращий контролер» працювати не буде, бо з ним, тобто з власним сумлінням, можна теж якось домовитися.

Але Святе Письмо застерігає, що все таємне стане явним. Сам Ісус Христос наголошував: «Бо немає нічого захованого, що не виявиться, і немає таємного, що не вийде наяв» (Мр. 4:22).

Люди думають, що фальш і обман безкарні і про справжні мотиви й наміри їхньої поведінки ніхто і ніколи не дізнається. Але «Бог більший від нашого серця та відає все» (1 Ів. 3:20) і «Господь вивідує всі серця та знає всякий витвір думок» (1 Пс. 28:9).

Можливо, рівень довіри до Церкви нині не настільки високий, як хотілося б, проте він найбільший. Головна причина – те, що віра в Бога робить людину справжньою.

Адже християнин свідомий того, що перед Богом немає абсолютно нічого захованого та невідомого. Хороший приклад такого розуміння – біблійний герой Йосип. Чи то в родинному колі, чи у в'язниці, чи в царських палатах він однаково знав, що свідком його життя є Господь, тому залишався вірним Йому.

Біблія навчає віруючу людину жити в гармонії зі своїм сумлінням, яке є внутрішнім голосом Божим у ній, дослухатися до нього. Адже воно осуджує неправильні мотиви наших дій, навчає бути справжніми. Тому Церкві як інституції, яка намагається викрити всяке зло та неправду, та священнослужителям як її представникам, які є носіями правди Божої, довіряють сьогодні найбільше. Довіряють, але в загальній масі самі змінюватися не хочуть.

Ісус Христос навчав Своїх сучасників у різних обставинах та випадках життя сприймати Бога як живого свідка всього. Ісус Христос навчав: «А як ти чиниш милостину, хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правниця твоя, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємно, віддасть тобі явно» (Мт. 6:3-4), «А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди... А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини за собою двері, і помолися «Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємно, віддасть тобі явно» (Мт. 6:5-6).

Якби жителі нашої християнської країни насправді вірили в Бога, який бачить таємне і віддає явно, то було би більше добра і милостині та менше людських імен, більше наполегливих і щирих молитов і менше релігійної показовості та обрядовості.

Коли людина починає грішити, вона втрачає усвідомлення всюдиприсутності Господа. І тоді з нею стається щось подібне до того, що сталося з Адамом, який допустив думку, що від Бога можна заховатися серед дерев Едему. Так було і з єврейським народом, до якого Господь звертався: «Горе тим, що глибоко задум ховають від Господа, і чиняться в темряві їхні діла, і що говорять вони: «Хто нас бачить, і хто про нас знає?». О, ваша фальшивість! Чи ганчар уважається рівним до глини? Чи зроблене скаже про майстра свого: «Він мене не зробив», а твір про свого творця говоритиме: «Він не розуміє цього?» (Іс. 29:15-16). Таке стається з усіма, хто з тих чи інших причин, які неодмінно пов'язані з гріхом, втрачає відчуття Його присутності.

Християнин покликаний до того, щоб виявляти Бога. Про таке його високе становище навчав Ісус Христос: «Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, аби поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світлим усім, хто в домі» (Мт. 4:14-15).

Господь навчав: «... світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, – лиш бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявилися, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:19-21).

Віруючій людині належить жити так, щоб не соромитися своїх думок і вчинків, бо ж заховати не вдасться.

Ігор КРОЩУК.

На Полтавщині відбувся молодіжний фестиваль

Рік Реформації по-особливому відзначила молодь об'єднання церков християн віри євангельської Полтавщини – на молодіжному фестивалі під гаслом «Переміниться від новою вашим розуму».

Захід проходив на березі річки Псьол, біля селища Велика Багачка. На концерті за участю молоді та музичних гуртів розповідалося про п'ять «Sola» Реформації. Відбулися також змагання з волейболу та вечір спілкування із подружніми парами про відносини в шлюбі.

У Мелітополі відкрилася виставка, присвячена 500-річчю Реформації

У Мелітопольському міському краєзнавчому музеї 17 серпня відкрилася виставка «Реформація в Європі та її відгомони в євангельському християнстві Мелітопольщини».

Як повідомляється на сайті r500.ua, на виставці представлено інформацію про реформаторський рух у світі та історію євангельських громад Мелітопольщини XIX-XXI століть.

У тематичних підрозділах виставки висвітлено періоди громадянської війни, сталінських репресій, Другої світової війни та післявоєнного періоду.

Історія окремих сімей, церковна література, обладнання підпільної друкарні, фотографії, особисті речі доповнюють спогади старожилів, перетворюючи окремі епізоди на захоплююче свідчення про життя й віру, любов і страждання, які випали на долю чотирьох поколінь мелітопольців.

Виставка організована в рамках заходів, присвячених 500-річчю Реформації в Європі і 80-річчю пам'яті репресованих у 1937-1938 рр. Вона стала можливою завдяки співпраці євангельських церков Мелітополя, відділу культури, Мелітопольського краєзнавчого музею та Міжконфесійної ради християнських Церков.

УНІАН.



За що спалили Джордано Бруно

Італія епохи Відродження не знала, мабуть, фігури масштабнішої і водночас складнішої і суперечливішої, ніж Джордано Бруно (1548-1600), відомого також як Бруно Ноланець (за місцем народження – Нола, місто в Італії).

23 травня 1592 року в Венеції Джордано Бруно звинувачували в ересі і заарештували, а 17 лютого 1600 року його спалили на Площі квітів у Римі.

Інквізиторське розслідування тривало вісім років – щоб детальним чином розібратися в поглядах мислителя, ретельно вивчили його праці. Усі вісім років його вмовляли покаятися. Однак домініканський монах і філософ відмовлявся визнати висунуті звинувачення. У результаті інквізиційний трибунал визнав його «впертим і непохитним єретиком». Бруно був позбавлений сану священника, відлучений від Церкви і страчений.

За що постраждав Бруно? Давно склався стереотип мученика науки, який не дозволяє іншої відповіді: як за що? За свої наукові погляди! Однак насправді така відповідь щонайменше поверхнева. А по суті – просто неправильно.

До 1590 року Джордано Бруно все чіткіше бачив себе релігійним проповідником і апостолом реформованої релігії і науки. В основі цього вчення лежали крайній неоплатонізм, піфагорство, античний матеріалізм в дусі Лукреція і герметична філософія. При цьому не треба забувати однієї речі: Бруно ніколи не був атеїстом (у 1536 році він став монахом монастиря Святого Домініка); незважаючи на радикальність його суджень, він залишався глибоко віруючою людиною. Вчення Коперника для Бруно було зовсім не метою, а зручним і важливим математичним інструментом, який дозволяв обґрунтувати і доповнити його релігійно-філософські концепції. Це змушує зайвий раз

засумніватися в образі Бруно як «мученика науки».

Єретичні погляди Бруно

Обсяг єретичних тез був настільки великий, що венеціанські інквізитори відправили Бруно в Рим. Тут протягом семи років провідні римські богослови продовжували допитувати Ноланця і, судячи з документів, прагнули довести йому, що його тези повні суперечливостей і заперечень. Однак Бруно твердо стояв на своєму – часом він, здавалося, був готовий піти на поступки, але все ж в останню мить змінював своє рішення.

Цілком можливо, причиною цього було відчуття власної високої місії. Одним з наріжних каменів звинувачення стало шире визнання Бруно, що він не вірить в догмат Святої Трійці.

У своїй ідеї про безмежність всесвіту Бруно обожнював світ, наділяв природу божественними якостями. Таке уявлення про всесвіт фактично відкидало християнську ідею Бога, що створив світ з нічого.

Вчення про Бога як про Особистість було принципово важливим і для християнського вчення про людину: людина – особистість, адже створена за образом і подобою Особистості, Творця. Створення світу і людини – це вільний акт Божественної Любви. Бруно, щоправда, також говорить про любов, але в нього вона втрачає особистий характер і перетворюється на холодний космічний вектор.

У вирок інквізиції згадуються якісь вісім єретичних положень, яких завзято тримався Бруно, однак вони не конкретизуються.

Це дало підставу деяким історикам, у тому числі радянської школи, припускати, що частина документа, де детально описуються звинувачення інквізиції, була втрачена. Зберігся, однак, лист єзуїта Каспара Шоппе, який, очевидно, був присутній при оголошенні повного вироку і пізніше коротко переказав у листі його положення:

«Він навчав дивовижних і безглузких речей, наприклад, що світи численні, що душа переселяється з одного тіла в інше і навіть в інший світ, що одна душа може перебувати у двох тілах, що магія – добра і дозволена річ, що Дух Святий – ніщо інше, як душа світу, і що саме це мав на увазі Мойсей, коли говорив, що йому підкоряються води і світ вічний. Мойсей звершував свої чуда за допомогою магії і мав успіх в ній більший, ніж інші єгиптяни, що Мойсей видавав свої закони, що Святе Писання – це примара, що диявол буде спасенний. Від Адама і Єви він виводить родовід лише євреїв. Інші люди походять від тих двох, кого Бог створив за день до того. Христос – не Бог, а знаменитий маг... І за це за заслугами повішений, а не розп'ятий. Пророки і апостоли були негідними людьми, магами, і багато з них повішені. Словом, він захищав усі без винятку ересі, які коли-небудь проповідувалися» (Каспар Шоппе, витяг з листа ректору Альтдорфського університету від 17 лютого 1600 року).

Бруно жив в епоху релігійних війн, коли велася боротьба не просто за владу, а за сенс життя, за світогляд, який утверджувався не тільки пером, а й мечем. У 2000 році, коли згадували 400-ліття страти Бруно, кардинал Анджео Садано назвав цю страту «печальним епізодом», але все ж вказав на правильність дій інквізиторів, які, за його словами, «зробили все можливе, щоб зберегти йому життя».



Повіриш – побачиш

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). Багато людей нагадують апостола Хому: перш ніж у щось повірити, вони хочуть бачити реальні докази. Ісус Христос на-томість навчає: «Якщо будеш вірувати – побачиш славу Божу» (Ів. 11:40).

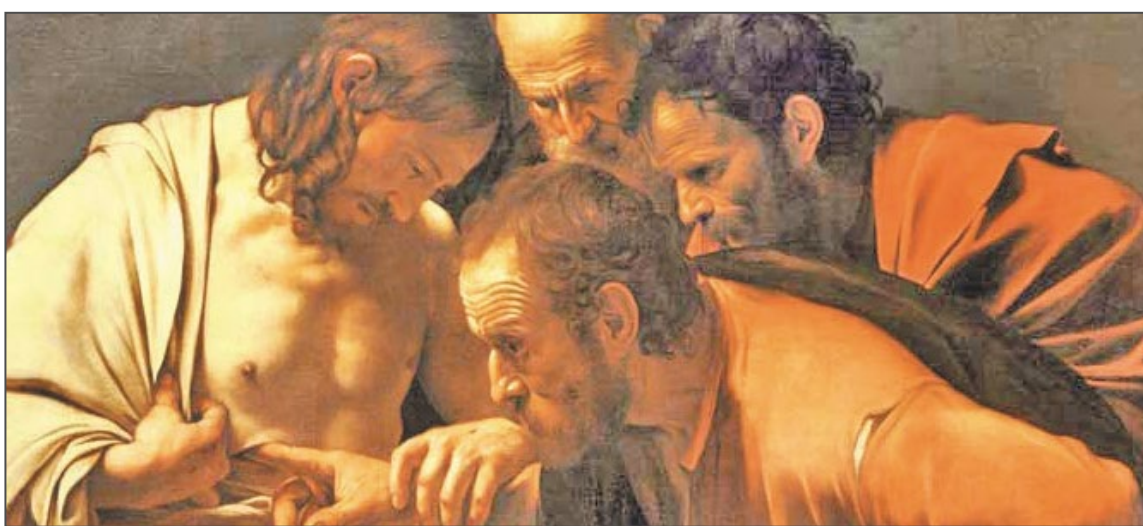
Галілей стверджував, що земля рухається навколо сонця; Колумб запропонував дістатися до Індії, пливучи на захід, – так була відкрита Америка. Ці люди базували свої твердження на наукових висновках, але

не знаходили підтримки, бо вступали у протиріччя з думкою сучасників.

Галілей ніколи не бачив орбіти землі. Колумб не міг зазирнути за горизонт. Їхні переконання йшли від віри і контрастували із загальноприйнятими поглядами і людським досвідом.

Багато читачів бачили Америку лише на карті, на фото чи відео, але не сумніваються, що вона існує. Ми ніколи не бачили Наполеона чи Олександра Македонського, але не вважаємо їх вигаданими персонажами. Чому ж до християнської віри ставлення інше?

Ісус Христос про Себе сказав: «Я – дорога, правда і життя» (Ів. 14:6). Повірте Його словам!



СЕКРЕТ ЗЛАГОДИ

У сусідніх будинках жили дві сім'ї. Одне подружжя весь час сварилося, а інше жило у злагоді і любові.

Одного разу, позаздривши миру у сусідів, дружина каже чоловікові: – Піді-но до сусідів і подивися, що вони там роблять, що у них завжди все добре.

Той пішов, сховався і спостерігав. Дивиться, сусідка мие підлогу в хаті, раптом її щось відволікло і вона побігла на кухню. У той самий момент її

чоловікові треба було терміново зайти до будинку. Він не помітив відра з водою, перечепився, і вода розлилася. Тут прийшла дружина і забідалася: – Вибач, любий, то я винна, що залишила тут відро.

– Та ні, це ти вибач, то я винен, що не подивився.

Послухав сусід цей діалог і пішов додому.

Дружина його запитусь:

– Ну що, зрозумів, у чому секрет їхнього миру?

– Так, зрозумів! Секрет простий: ми обоє завжди праві, а вони – обоє винні.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага
ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chverp/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».



Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.



Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.



ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.



Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH

СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Запрошуємо на богослужіння:

НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00

ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)

5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147

+1 (440) 570-81-45

(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Церква «Спасіння Боже»



Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;

КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

НАДІВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;

РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;

ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;

ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)

НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;

СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 28; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;

ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;

ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;

СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;

САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

БІРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;

с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Івана Підкови, 18 (Садова); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;

НЕШІВ, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;

ВОЛОЧИЙСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;

вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;

ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;

БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;

ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;

ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;

ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;

МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;

ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

КОПІЛИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1;

ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20;

с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;

с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;

с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26;

ПІДВОЛЧИЙСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.